

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 15. února 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem rušení náboženství podle § 122 a) tr. zák. a přestupkem podle § 516 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce právní lze přisvědčiti názoru stížnosti, že ustanovení § 122 písm. a) tr. zák., část předpisů o trestnosti rušení náboženství, nechrání abstraktní pojem Božské bytosti, nýbrž představu o Bohu, jak se vytvořila naukami té které z církví a náboženských společností zákonem uznaných. Avšak jiným názorem neřídil se ani soud nalézací, dav v rozsudku výrazu »Pámbíček« výklad pro zrušovací soud závazný, že slovem tím označuje venkovský lid všeobecně Boha, jak si Ho podle běžné nauky církevní (rozuměj podle souvislosti římsko-katolické) představuje. Další námitka, že souzené projevy vypadají ze skutkové podstaty zločinu podle § 122 písm. a) tr. zák., pokud se týče nenaplňují pojem rouhání se Bohu, protože obžalovaný nechtěl se dotknouti jsoucnosti Boha, nepopíral jsoucnost Boha, nýbrž srovnával Ho jen s lidmi, neobstojí. Rouháním není jen popírání jsoucnosti Boha způsobem zlehčujícím, nýbrž jakýkoliv, k Bohu se vztahující projev nevážnosti neúcty, posměchu, pohrdání neb opovržení (rozhodnutí čís. 1512 sb. n. s.), jakékoliv jednání, zejména slovní výroky, jimiž někdo zlehčuje posvátnost a velikost Boha neb odpírá Mu způsobem opovrhlivým vlastnosti, které vyznačují Božství jako nejvyšší, nejdokonalejší bytost (rozhodnutí čís. 2002 sb. n. s.). Proto nelze podřazení souzených projevů pod pojem rouhání se Bohu shledati právně pochybeným, an soud výkladem projevů těch zjistil, že obžalovaný jimi srovnával Boha se sebou samým a přikládal Mu funkce a pudy, o nichž se veřejně ani mezi slušnými lidmi nemluví, ba — jak sluší dodat — dokonce spíše tím i na Boha vyslovil žádost, jejíž vyslovením projevuje se i pouhému člověku nejhlubší opovržení.

Čís. 3634.

Dohled ve smyslu § 132 tr. zák. zahrnuje při vězních nejen jejich bezprostřední hlídání v technickém slova smyslu, vykonávané dozorci vězňů, nýbrž i výkon každé pravomoci, která jest příslušnými předpisy propůjčena nad vězni určitým úředním osobám k tomu účelu, by byl zabezpečen řádný výkon vazby na osobách jí podrobených.

Trestankyně je svěřena dohledu inspektora vězeňské stráže ve smyslu § 132 tr. zák.

(Rozh. ze dne 23. října 1929, Zm I 272/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku

ze dne 9. března 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 III tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Citujíc důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř., věcně však uplatňujíc zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., tvrdí zmateční stížnost, že soud první stolice mylně vykládá pojem svěřeni trestankyně Anny V-ové dozoru stěžovatele jako inspektora vězeňské stráže, jehož povinnosti jsou upraveny v §§ 60—75 instrukce pro trestní soudy ze 16. června 1854, čís. 165 ř. zák. Z ustanovení těch je prý vidno, že obžalovanému jako inspektoru vězeňské stráže přísluší bezprostřední dozor nad dozorčím personálem ve věznici, že však trestanci nejsou svěřeni jeho bezprostřednímu dohledu, nýbrž jen nepřímo prostřednictvím vězeňské stráže. Z toho prý plyne, že ani Anna V-ová nebyla svěřena jeho bezprostřednímu dozoru. Stížnost není v právu, neboť jednak úzce vykládá zákonný pojem »dohledu« podle § 132 III. tr. zák., zaměňujíc jej zřejmě s pojmem »střežení uvězněných« podle § 45 soudní instrukce, jež ovšem zpravidla přísluší dozorcům vězňů. Dohled ve smyslu § 132 tr. zák. zahrnuje však v souzeném případě, při vězních, nejen jejich bezprostřední hlídání v technickém slova smyslu, vykonávané dozorci vězňů, nýbrž i výkon každé pravomoci, která jest příslušnými předpisy propůjčena nad vězni určitým úředním osobám k tomu účelu, by byl zabezpečen řádný výkon vazby na osobách jí podrobených; vězni se tím dostali v osobní svobodě pod takový vliv oprávněných úředních osob, že nebezpečí vzcházející z toho, by jejich závislosti nebylo využito sváděním k vykonání nebo dopuštění smilných činů, bezpochybně opodstatňuje, by každý vztah k vězňům, vyplývající z úředního postavení osob na provádění výkonu vazby súčasťných, byl považován za svěřeni k dohledu ve smyslu § 132 III. tr. zák. U inspektora vězeňské stráže je to však i s hlediska bezprostřednosti dohledu stěžovatelem žádané tím příznačnější, že předpisy, kterých se sama zmateční stížnost dovolává, určují — mimo všeobecné nadřízení inspektora dozorcům vězňů v § 46 instr. — přímo úkony, které má proti vězňům prováděti bezprostředně inspektor stráže sám (přijetí do vazby podle § 46, popis osoby a šatstva podle § 51, oznámení o převzetí do vazby podle § 60, raporty podle § 61, opatrování klíčů podle § 70, účast při spoutání podle § 71, prohlídka věznice podle § 72 atd.), jimiž jest právě založen i onen bezprostřední dohled nad vězni, který vyžaduje zmateční stížnost pro použití § 132 tr. zák.; tím jasněji jest jimo prokázáno, že věžňové jsou proti inspektoru vězeňské stráže v poměru osob svěřených k dohledu v tom mravním smyslu, jaký má § 132 tr. zák. na zřeteli. Důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. není tedy opodstatněn.

Čís. 3635.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 14 čís. 1 zák. na ochr. rep. se nevyhledává, by pachatel doporučoval použití prostředků násilných;